

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **JUDr. S. P.**, zastoupená Mgr. Šárkou Panákovou, advokátkou se sídlem Kounicova 284/39, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2023, č. j. 33 Ad 8/2023 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 7. 2023, č. j. X (dále jen „*rozhodnutí o námitkách*“), zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 10. 2. 2023, č. j. X. Posledně uvedeným rozhodnutím žalované byla žalobkyni zamítnuta žádost o invalidní důchod podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o důchodovém pojištění*“), neboť na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Třebíč (dále jen „*OSSZ Třebíč*“) ze dne 6. 2. 2023 žalobkyně nebyla ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění invalidní, neboť z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 30 %.

[2] Proti rozhodnutí o námitkách podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 19. 12. 2023, č. j. 33 Ad 8/2023 - 52.

[3] Krajský soud své závěry opřel především o posudek, který byl pro potřeby soudního přezkumu vypracován dne 28. 11. 2023 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „*PK MPSV*“). Dle krajského soudu PK MPSV zasedající ve složení předsedkyně a dalšího lékaře z oboru neurologie dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí spočíval dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně v poruše dynamiky bederní páteře, která odpovídá provedené operaci. Dle PK MPSV v případě žalobkyně byla

míra poklesu její pracovní schopnosti hodnocena podle kapitoly XIII., oddílu E, položky 1b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „*vyhláška o posuzování invalidity*“) a činila 20 %. Současně byla z důvodu dalšího postižení zdravotního stavu zvýšena procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity o 10 %. Celkový pokles pracovní schopnosti v případě žalobkyně činil 30 %. Krajský soud vyhodnotil předmětný posudek PK MPSV jako úplný ve vztahu k podkladové zdravotnické dokumentaci i namítaným lékařským zprávám. Dle krajského soudu PK MPSV hodnotila veškeré relevantní lékařské zprávy z příslušných oborů medicíny, které se zabývají jednotlivými zdravotními postiženími žalobkyně (ortopedie, neurologie, onkologie, gynekologie), k jednání PK MPSV byla k dispozici též úplná zdravotní dokumentace praktického lékaře a žalobkyně byla při jednání uvedené komise vyšetřena.

[4] Krajský soud se rovněž vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobkyně uplatněným v žalobě, a to konkrétně (i) k nálezu MUDr. M. ze dne 13. 4. 2023, (ii) k bolestivosti postižených úseků páteře a nemožnosti úlevových poloh, (iii) k problémům po operaci pravého karpálního tunelu, (iv) k namítané chybějící kvalifikaci posudkových lékařů. Krajský soud se rovněž vyjádřil k přesvědčivosti předmětného posudku PK MPSV. Krajský soud uzavřel, že na základě zjištěného skutkového stavu věci a ve světle doplnění dokazování posudkem PK MPSV shledal skutkový stav zjištěný v předmětném správním řízení za dostatečně prokázaný a dále že ani v průběhu soudního řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí splňovala podmínky pro uznání kteréhokoliv stupně invalidity.

[5] Proti napadenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Důvody přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 140a odst. 1 s. ř. s. stěžovatelka neuvádí.

[6] Stěžovatelka má za to, že se v jejím případě jedná o neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. To je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek invalidity.

[7] Stěžovatelka namítá, že postupem krajského soudu bylo porušeno její právo na soudní ochranu tím, že krajský soud vyšel pouze ze závěrů posudkové komise, ačkoli vyplynula potřeba doplnit dokazování novým posudkem. Správnost posudku nebyla ověřena nezávislým posudkem vypracovaným soudním znalcem. Podle názoru stěžovatelky v rámci soudního řízení při pochybnostech o správnosti posudku PK MPSV tento měl být přezkoumán *nezávislým znalcem, případně jinou posudkovou komisí*. Stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, neboť podle ní soudy nemohou přesvědčivě zhodnotit, že posudek je správný, jelikož k tomu nemají potřebné odborné znalosti. Stěžovatelka odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle které důkazem v řízení o přiznání invalidního důchodu může být v nezbytných případech i znalecký posudek; krajský soud ovšem vycházel jen z „*odborného vyjádření posudkové komise*“ (míněno zřejmě posudek

pokračování

PK MPSV – pozn. kasačního soudu), ačkoli tyto závěry jsou „*zcela zjevně nedostatečné a rozporné*“, resp. „*nepřesvědčivé*“, zejména pokud jde o „*ortopedické vysoce specializované posouzení páteře, jako celku*“. Podle stěžovatelky „*ve věci neexistuje jediný důkaz jasně se zabývající zdravotním stavem ke dni správních rozhodnutí*“, proto měl krajský soud provést důkaz znaleckým posudkem, jak navrhovala.

[8] Dále stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek „*je v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatelky*“, resp. namítá „*neúplnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí*“. Stěžovatelka očekávala, že vzhledem ke svým zdravotním potížím bude shledána invalidní. Podle stěžovatelky krajský soud vůbec nehodnotil, popř. hodnotil nesprávně, její skutečný zdravotní stav po operaci páteře, nýbrž se zabýval neurologickými souvislostmi. Dle přesvědčení stěžovatelky, pokud by podávala lékařskou zprávu posudková komise, ve které by byl ortoped zabývající se operacemi páteře, pak by posudková zpráva vypadala jinak. Poté stěžovatelka obsáhle opakuje části žaloby, kde argumentovala obsahem rentgenového vyšetření stěžovatelky, komentářem k vyhláše o posuzování invalidity, podrobnostmi o svých zdravotních obtížích, neobjektivnosti posudkových lékařů, dále polemizuje se závěry „*posudku o invaliditě*“ a odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50.

[9] Závěrem své kasační stížnosti stěžovatelka žádá kasační soud, aby „*po provedeném dokazování*“ zrušil napadený rozsudek a rovněž i rozhodnutí o námitkách, jakož i jemu předcházející rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti stěžovatelky o přiznání invalidního důchodu.

[10] Datovou zprávou ze dne 3. 7. 2024 právní zástupkyně stěžovatelky zaslala Nejvyššímu správnímu soudu ke sp. zn. 3 Ads 12/2024 lékařskou zprávu vyhotovenou MUDr. P. J. o vyšetření stěžovatelky magnetickou rezonancí dne 18. 6. 2024, aniž by v dané souvislosti cokoli tvrdila, navrhla či zaslanou lékařskou zprávu doprovodila jakýmkoli komentářem.

[11] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rekapituluje průběh správního řízení a připomíná, že krajský soud při jednání provedl důkaz posudkem PK MPSV, který považoval za úplný a přesvědčivý a na jeho podkladě proto rozhodl. K namítanému neprovedení stěžovatelkou navrhovaného znaleckého posudku žalovaná uvádí, že odborné lékařské posouzení invalidity žalobců pro účely přezkumného soudního řízení bylo zákonem svěřeno právě PK MPSV, přičemž posudek takové komise je dle judikatury soud povinen provést. Žalovaná poté poukazuje na požadavek přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta

před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, tak se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. musel nejprve zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[14] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ obsažený v § 104a s. ř. s. O přijatelnou kasační stížnost se dle právě uvedeného usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud krajský soud: a) nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2024, č. j. 3 Ads 147/2023 - 28).

[15] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti vyjádřil v usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, když jej v bodě [52] charakterizoval následovně: „*Nepřijatelnost je zvláštní procesní kategorií k posouzení kasační stížnosti upravenou v soudním řízení toliko ve větvi správního soudnictví pro řízení před Nejvyšším správním soudem. Jiné soudní procesní řády ji neupravují. Aby mohla být posuzována přijatelnost, musí jít o přípustnou, včasnou a projednatelnou kasační stížnost podanou oprávněnou osobou. Nepřijatelnost žádný případ ze soudního přezkumu nevylučuje. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě věcného, byť zjednodušeného, ale stabilní judikaturou vytvořeného (srov. rozsudek ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS) kritériálního posouzení případu. [...]*“.

[16] Úvodem posouzení přijatelnosti předmětné kasační stížnosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svou judikaturu, dle které řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, tudíž obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Jde proto k tíži stěžovatele, pokud v kasační stížnosti netvrdí důvody, pro které má být kasační stížnost

pokračování

přijatelná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 2 Ads 138/2022 - 44).

[17] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka k přijatelnosti její kasační stížnosti nic neuvádí. Z obsahu kasační stížnosti lze usoudit, že z výše uvedených čtyř judikaturně dovozených případů přijatelnosti kasační stížnosti připadá v úvahu pouze poslední zmíněný, tj. zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky.

[18] Jelikož stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, byť tuto svou námitku blíže nerozvedla, Nejvyšší správní soud se předně zabýval touto otázkou, neboť k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku by musel přihlédnout i bez návrhu (srov. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s.). Napadený rozsudek však zjevně netrpí ani vadou nesrozumitelnosti ani vadou nedostatku důvodů, které dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vedou k nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Krajský soud v napadeném rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Drobné formulační nepřesnosti v narativní části napadeného rozsudku (v odstavci 4 napadeného rozsudku se nepřesně uvádí, že *novým posudkem bylo zjištěno, že žalobkyně „je“ invalidní*, resp. v odstavci 7 napadeného rozsudku se nepřiléhavě hovoří o „*změně stupně invalidity*“) nemohou přivodit jeho nepřezkoumatelnost. Nesouhlas stěžovatelky s posouzením krajského soudu nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[19] Stěžejní námitkou, kterou stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, je její přesvědčení, že žalovaná a posléze i krajský soud nesprávně, neúplně a nepřesvědčivě posoudily její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v čemž spatřuje vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné posouzení zákonných podmínek invalidity. Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud nemohl přesvědčivě zhodnotit posudek vypracovaný pro účely předmětného soudního řízení od PK MPSV, aniž by nechal správnost posudku ověřit nezávislým posudkem vypracovaným soudním znalcem, jehož ustanovení navrhovala, jelikož soud nemá potřebné odborné znalosti.

[20] K uvedené námitce Nejvyšší správní soud předně odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, dle které je posouzení zdravotního stavu, potažmo invalidity, otázkou odbornou, medicínskou, k níž soud nemá potřebné odborné znalosti; soud proto musí vycházet z odborných závěrů a nemůže si učinit o této otázce úsudek sám (srov. např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS). Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, zřizuje jako své orgány posudkové komise (srov. rozsudek ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, č. 526/2005 Sb. NSS). V jimi vypracovaných posudcích se pak hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale formulují se v něm i posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, zániku či dalším trvání.

Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku vlastní odborné erudice odkázán; proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (srov. například již zmíněný rozsudek č. j. 5 Ads 34/2003 - 82). Předložený posudek pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na jeho mimořádný význam v daném typu řízení bývá důkazem rozhodujícím, nevzbuzuje-li z hlediska své komplexnosti a přesvědčivosti žádných pochyb, a nejsou-li současně známy ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, které by hodnotu posudku mohly zpochybnit (srov. např. již odkazovaný rozsudek č. j. 4 Ads 13/2003 - 54).

[21] Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu, lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žadatelem a tyto posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, které způsobují jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost, přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48).

[22] Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud si byl výše popsáných východisek a pravidel pro posouzení zdravotního stavu pro účely případného určení invalidity vědom a aplikoval je (srov. zejména odstavce 33 a 34 napadeného rozsudku). Krajský soud podrobně popsal, co vyplývá z posudku PK MPSV, který nechal v rámci předmětného soudního řízení zpracovat (srov. zejména odstavce 21 až 28 napadeného posudku). Krajský soud rovněž ozřejmil, že konal soudní jednání, v rámci kterého provedl k důkazu předmětný posudek PK MPSV ze dne 28. 11. 2023 a dále že zamítl návrh na provedení dokazování znaleckým posudkem, resp. na přiřazení znalce z oboru zdravotnictví, posudkové lékařství. Stěžovatelčiny námitky proti posudku PK MPSV vypořádal (viz odstavce 29 a poté odstavce 36 až 41 napadeného rozsudku). Konečně krajský soud srozumitelně vysvětlil, proč považoval předmětný posudek PK MPSV za přesvědčivý; zejména uvedl, že (i) posudek byl založen na úplných podkladech včetně vyšetření stěžovatelky při jednání posudkové komise, (ii) posudkové hodnocení bylo založeno i na lékařských zprávách z oboru ortopedie, (iii) posudkové hodnocení se plně shodovalo s předchozími posudky lékařky OSSZ Třebíč a lékařky žalované, (iv) posudek za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatelky určil bolestivý páteřní syndrom v intenzitě lehkého postižení, (v) posudek rovněž zohlednil i ostatní zdravotní postižení stěžovatelky, která hodnotil na maximální možné hranici zvýšení horní hranice zvolené položky, tj. o 10% (srov. odstavce 42 a 43 napadeného rozsudku).

[23] Ke zbývajícím částem kasační stížnosti (zejména čl. IV a převážné části čl. V a VI.), které jsou téměř doslovným okopírováním textu žaloby bez toho, že by stěžovatelka věcně polemizovala s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu, Nejvyšší správní soud uvádí, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), tudíž „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelkou uplatněná tvrzení nesměřují proti napadenému rozsudku, ve kterém

pokračování

stěžovatelka obdržela odpověď na jí uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[24] Konečně pak Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že nepřihlížel k lékařské zprávě o vyšetření stěžovatelky magnetickou rezonancí dne 18. 6. 2024, neboť právní zástupkyně stěžovatelky ji zaslala Nejvyššímu správnímu soudu bez jakéhokoli tvrzení. Ve správním soudnictví obecně platí, že soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku; takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024, č. j. 3 Afs 54/2023 - 40, bod [23]). Není tedy úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatelku domýšlet tvrzení, která by mohla podpořit její stížní námitky.

[25] Lze proto uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, která je relevantní pro posuzovaný případ stěžovatelky, poskytuje dostatečnou odpověď na její námitky obsažené v kasační stížnosti. Krajský soud se přitom v napadeném rozsudku od této judikatury neodchýlil a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a Nejvyšší správní soud ji proto v souladu s ustanovením § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl (výrok I. tohoto usnesení).

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (srov. již výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 287/2020 - 33), a proto je třeba rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (výrok II. tohoto usnesení).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu